

Copilărie

De Victor Eftimiu

Când, în anul 1889, cel mai mare poet român, Luceafărul poeziei românești, Mihai Eminescu, se stinge din viață, destinul, ca o consolare a acestei imense pierderi, ni-l dă pe marele dramaturg, poet și prozator Victor Eftimiu, care duce mai departe talentul românului, fiind posesorul unei opere valoroase, care mai domnește și astăzi.

Scriitorul a lăsat în literatura noastră poezii ca: „Odă limbei române”, „Lui Eminescu”, proză ca: „Păunașul-Codrilor”, teatru ca: „Înșir-te, mărgărite”, toate fiind scrise în cea mai curată tradiție românească.

În poezia „Copilărie”, autorul își aduce aminte cu drag de propria-i copilărie, când își „încearca zadarnic norocul la bile” sau când fugea după „zmeul ușor, dintr-o coadă”, care îi fusese furat de „Culaie, cu zmeul din patru”.

Titlul sugerează imaginea copilăriei, așa cum este cunoscută de toată lumea, ca o vârstă a veseliei și a lipsei de griji.

În prima strofă, scriitorul se simte cuprins de o adâncă tristețe la vederea copiilor „zburdând, sarind și țipând sau râzând” cu inocența și veselia specifică vârstei, amintindu-și de propria sa copilărie.. Comparația „râzând ca nebunii” subliniază zburdălnicia vârstei lipsite de griji a copilăriei, în contrast cu epitetul „tristețea adâncă”, pe care o simte omul adult.

Strofa a doua evocă imaginea copilului de odinioară. Poetul îl vede pe copilul de altădată ca fiind diferit de ceilalți copii: sfios, visător, încercând zadarnic să-și măsoare forțele în jocuri copilărești, cum ar fi bilele, arșicele sau înălțarea zmeelor. Sensibilitatea copilului, subliniată prin epitete sugestive („sfios, visător”), nu i-a dat prilejul să se bucure alături de copiii de vârsta lui, ci l-a făcut să se simtă peste ani, rănit și impresionat la amintirea eforturilor zadarnice de a se bucura de o vârstă pe care nu a putut s-o trăiască cum ar fi dorit.

În strofa a treia, contrastul dintre joaca tuturor copiilor în lumina veselă a soarelui de vară („în soarele vesel al zilei de vară”) și umbra ștersă a copilăriei pierdute, sporește tristețea de care se simte cuprins poetul. Își dă seama că această vârstă atât de fericită nu se va mai întoarce, iar timpul își urmează nemilos drumul încât nici acum nu se poate bucura de veselia și candoarea copiilor.

Strofele cu umăr diferit de versuri, măsura de 11, 12, respectiv 13 silabe, ritmul iambic și versurile albe sunt elemente capabile să transmită mai bine ideile și sentimentele scriitorului.

Înconjurat de atâtea amintiri, Victor Eftimiu regretă că nu mai poate fi unul dintre copiii zburdalnici, pe care îi vedea jucându-se pe maidane și își dorește ca momentele frumoase din copilăria sa să se întoarcă și să se poată bucura în continuare de ele.

Descrierea și narațiunea se împletesc în mod plăcut în această operă.

Prin poezia „Copilărie”, Victor Eftimiu ne îndeamnă să ne bucurăm din plin din copilărie, căci este cea mai frumoasă perioadă din viața unui om și, mai presus de orice este ireversibilă: dacă am pierdut-o, nu o vom mai regăsi niciodată.

Marele critic George Călinescu, spunea, referindu-se la opera lui Victor Eftimiu:

„El a scris un număr mare de poezii, probabil sincere, în stil simbolistic clasicizant, declamatorii fără vigoare, feerice fără nuanță, lipsite de personalitate, ca o fabricație în

serie. De asemenea, proză, complet neglijată în cercurile literare. Scrisul său este corect și cu atâta fantezie câtă îngăduie literatura populară.”

(George Călinescu- „Istoria literaturii române”)